

**Spanning en verrassing wisselden
elkaar af tijdens het Nationaal
Kampioenschap Matchplay voor
amateurs op de Gelpenberg. Dewi-
Claire Schreefel was oppermachtig
bij de dames; bij de heren zegevier-
de Jan-Willem van Hoof.**

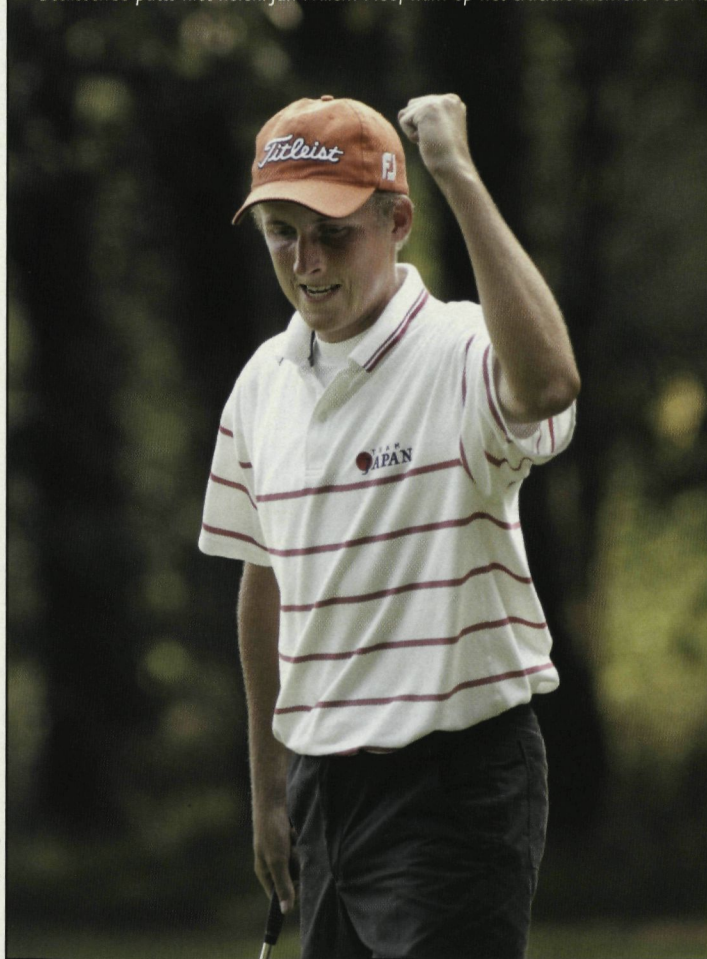
Elke (top)sporter heeft het wel eens meegemaakt: je goede vorm kan je plotseling in de steek laten. Het overkwam Jan-Willem van Hoof, die na een succesvol 2002 en 2003 dit seizoen geen aansprekende resultaten wist te behalen. Zijn tanende vorm deed hem zelfs besluiten zijn plan om eind 2004 prof te worden, op de lange baan te schuiven. Maar tegenslagen louteren. Met deze matchplaytitel overwon Jan-Willem van Hoof anderen en zichzelf.

ZWAARBEVOCHTEN HERENFINALE

Van Hoof kreeg zijn titel van Nationaal Matchplay-kampioen niet cadeau. Op één na had hij alle achttien, of soms meer holes nodig om de partij naar zich toe te trekken. Na Erwin Mulder (19de hole), Floris de Vries (1 up) en Taco Remkes (2&1) stond hij in de halve finale tegenover Robert Niemer. Een geducht tegenstander, want Niemer verdiende met zijn zege in het Riverwoods Junior Open 2004 een plaats in het KLM Open - een plek

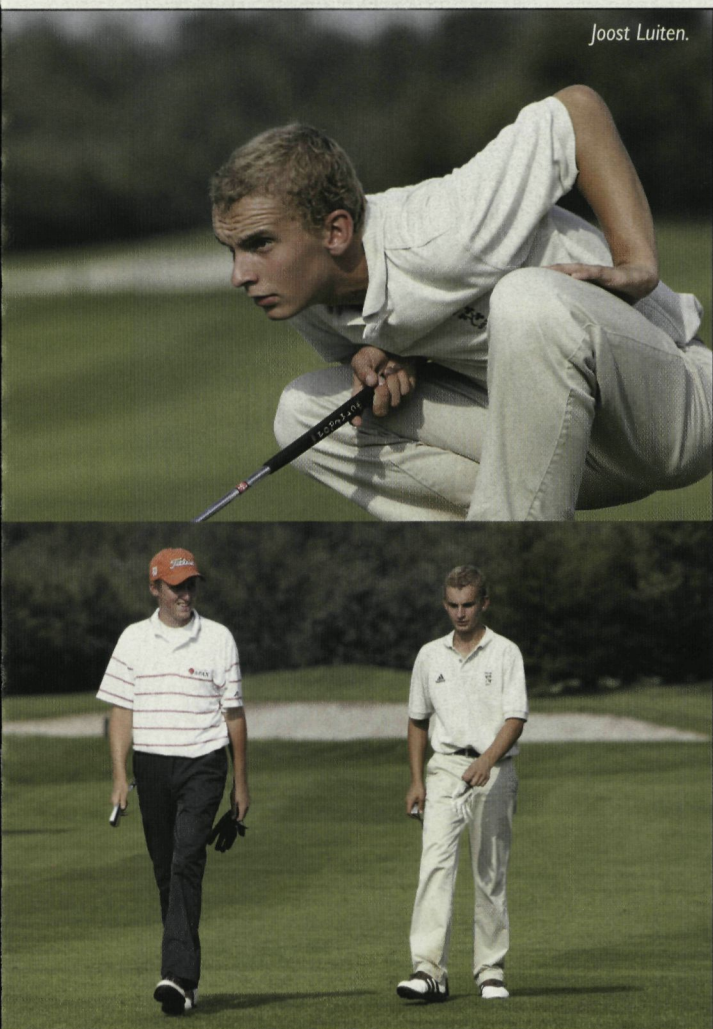
Van een ander KALIBER

Joost Luiten stond voor de eerste maal in de finale van een matchplaykampioenschap maar kon uiteindelijk de beslissende putts niet hollen. Jan Willem Hoof nam op het cruciale moment veel risico en dat werd beloond.

die hij sowieso al had verdiend op basis van zijn prestaties dit seizoen. Geen *walk over* dus voor Van Hoof. Hij maakte het zichzelf met enige regelmaat moeilijk door wild spel vanaf de tee. Toch wist hij zich via up & down meer dan eens te herstellen. Dat, en het feit dat Niemer voldoende kansen voor zichzelf creëerde, maar ze vervolgens niet wist te benutten, maakte Van Hoof de sterkere matchplayspeler. Zo had Niemer op de tweede negen meerdere birdiekansen, maar wist er niet één te verzilveren. Het keerpunt kwam op de par-5 zestiende, toen Van Hoof diep in de problemen kwam na een wild teeshot dat tussen de bomen belandde. De kans dat Van Hoof de hole nog kon halven, was verkeken. Van Hoof wilde echter van geen wijken weten. Pas na mislukte herstelstrategieën uit het bos gaf hij het op. Van Hoof verloor de hole en ondanks zijn lichte voorsprong gedurende de hele partij was hij in het zicht van de haven terug bij all square. Twee holes verder bleek vervolgens ook nog een play-off noodzakelijk. Matchplay is soms een loterij; een sudden death is dat zeker. Op de tweede extra hole viel de beslissing in het voordeel van Jan-Willem van Hoof.

De andere herenfinalist was Joost Luiten. De nuchtere Rotterdammer bereikte de finale via Tristan Bierenbroodspot (1 up), Tammo Nijenhuis (3 & 2), Edward de Jong (2&1) en Jeffrey Meyer (3 & 2). Van Hoof vond in Luiten wederom een lastige tegenstander: Luiten staat bekend als een bijter die niet snel opgeeft.

Joost Luiten.

Mooi golf

Joost Luiten en Tristan Bierenbroodspot maakten van hun partij in de tweede ronde een finalepartij. Bierenbroodspot speelde goed. Maar goed was op dat moment niet goed genoeg, en Luiten speelde gewoon beter. Achter de 1 up overwinning voor Luiten gingen prachtscores schuil van beide spelers: vijf en vier onder par.

De eerste paar holes gingen gelijk op. Toen ging Luiten de fout in op zes door zijn teeshot links het bos in te hooken. Luiten wist de achterstand nog weg te werken tot all square, onder meer door op de vijftiende van een slecht teeshot van Van Hoof te profiteren. Met het afgezwaaid teeshot van de voorgaande hole ongetwijfeld nog in zijn achterhoofd, pakte Van Hoof op de par-5 zestiende toch zijn driver uit de tas. 'Natuurlijk nam ik een enorm risico', vertelde hij achteraf. 'Maar van tevoren maak ik een gameplan, en daar houd ik me aan, wat de gevolgen ook zijn. Twijfelen is het slechtste wat je in zulke gevallen kunt doen.'

Zijn durf werd beloond. Over de bocht en bomen heen landde zijn bal midden op de fairway, met een uitstekend uitgangspunt om de green in twee te halen. Hij wist zijn birdie vervolgens te verzilveren. Met 1 up gingen beide jongens door naar zeventien. Het bleek een beslissende voorsprong. Twee halves waren voldoende om de titel op zijn naam te schrijven.

Luiten was teleurgesteld, maar kon het ook relativeren. 'Ik heb een goed toernooi gespeeld. Voor mij was dit de eerste keer dat ik in de finale van een matchplaykampioenschap stond. Ik stond hier redelijk ontspannen, had vaak het gevoel dat ik de partij naar me toe kon trekken. Maar uiteindelijk kon ik de beslissende putts niet hollen.'

VERRASSEND VERLOOP, VOORSPELBARE ONTKNOPING

Het damestoernooi verliep vanaf de eerste ronde heel verrassend, maar met een oppermachtige Dewi-Claire Schreefel was de ontknoping behoorlijk voorspelbaar. Bij deze constatering past echter een kanttekening. Schreefel was weliswaar een van de favorieten, maar op haar cv had deze titel tot nu toe geschitterd in afwezigheid. Sterker nog: Schreefel stond zelfs nooit eerder in de finale van het matchplaykampioenschap. Bovendien had medefinaliste Laura Winkelman vleugels deze week, en dat kan gevaarlijk zijn in matchplay, zelfs voor een speelster als Schreefel.

Toch was Schreefel twee maatjes te groot voor Winkelman, wier magie in de finale bleek uitgewerkt. Met matig spel en diverse bogeys wist ze Schreefel geen enkel moment in gevaar te brengen. Ze verloor met 5&4. 'Tegen de andere speelsters dichtte ik mezelf nog serieuze kansen toe,' vertelde Winkelman na afloop, 'maar Dewi-Claire is gewoon van een ander kaliber.'

Het mocht de pret niet drukken. Een blessure eerder dit seizoen had Winkelman twee maanden uit de roulatie gehaald. Een plek in de finale was meer dan ze op had durven hopen. 'Tijdens het NK Strokeplay op de Twentsche brak ik mijn pols toen ik mijn bal uit het bos wilde slaan. Het heeft me twee maanden van mijn

AFVALRACE VAN FAVORIETEN

Matchplay zou matchplay niet zijn zonder verrassingsaanvallen van op papier minder sterke spelers. Zowel bij de heren als de dames sneuvelden een boel favorieten in een vroeg stadium. Zo struikelde titelverdediger Reinier Saxton in de derde ronde over Jeffrey Meyer. Ook grote kanshebber Wouter de Vries kwam niet ver: outsider Joes van Uden stuurde hem na tweerondes naar huis na een overwinning op de zeventiende hole. Floris de Vries won met gemak van Jan Maarten Nijhoff (6&5), maar vond daarna zijn meerdere in Jan-Willem van Hoof.

Bij de dames was Varin Schilperoord één van de eerste slachtoffers. De Oranjespeelster verloor onverwacht van outsider Marincke Gerbranda. Ook collega-Oranjespeelster Christel Boeljon liet het afweten. Op de 21ste hole verloor zij van de verrassing van het toernooi: de zestienjarige Laura Winkelman. De speelster van de Drentse had vleugels deze dagen en verraste anderen en zichzelf door behalve Christel Boeljon ook goede speelsters als Monique Huisman (2&1) en Marjet van der Graaff (19de hole) enigszins verbijsterd achter zich te laten.

seizoen gekost. Ik heb veel wedstrijden moeten missen, maar er is ook veel trainingstijd verloren gegaan. Dat ik nu hier sta, maakt veel goed.'

Ook Schreefel was tevreden met haar finaleplaats, die ten koste ging van Anita Lutterop (7&5), Kyra van Leeuwen (2&1), Barbara de Witt Puyt (6&5) en Caroline Driessen (3&2). 'De ene partij speelde ik beter dan de andere. Mijn partij tegen Kyra was denk ik mijn sterkste dit toernooi', vertelde Schreefel. Op papier zou Laura Winkelman geen partij voor haar zijn. Maar Schreefel maakte niet de fout door haar te onderschatten. 'Ik had nog nooit eerder tegen haar gespeeld, dus had ook geen idee wat ik kon verwachten. Bovendien had Laura al een aantal sterke speelsters verslagen.'

Het was geen zwaarbevochten overwinning, maar toch was Schreefel opgelucht: 'Ik beschouw mezelf niet als een typische matchplayspeler. Hier speel je om elke hole, je moet letten op je tegenstander. Ik merk dat ik dan minder gefocust ben op mijn eigen spel dan in stroke-play.' Schreefel kan in elk geval tevreden terugkijken: 'Binnenkort vertrek ik naar Amerika; de komende jaren ben ik zeer waarschijnlijk niet in de gelegenheid om dit toernooi te spelen. Het was dus nu of - voorlopig - nooit.'

Dat Laura Winkelman zich in de finale wist te spelen was een knappe prestatie van de zestienjarige Drentsche.

Dewi Claire Schreefel was twee maatjes te groot voor Laura Winkelman, die erkende dat Dewi 'van een ander kaliber' was.

